

ordentlig sammensat Forsvarskommission. Hvorfor har den ærede Minister ikke allerede oprettet en permanent Forsvarskommission, som altid kunde have dette Spørgsmaal under Overveielse: Hvor skulle vi anlægge vore Fæstninger. Det sker i alle andre Lande, og det burde ogsaa ske her. Thi man skal ikke finde sig i at lade Enteltmand distere, hvor Fæstningerne skulle ligge; det gaar ikke an. Det var den anden og, jeg skal tilføje, den væsentligste Feil, som den ærede Minister begik i Begyndelsen; men jeg tror, at den ærede Minister har begaaet endnu en tredje Feil, og det er: altsor tæt at følge det ærede Medlem fra Kolbing. Det ærede Medlem disterede strax: Denne Sag skal afgjøres i Fællesudvalget, og den høitærede Minister svarede obligat: Ja, paa Sagens sidste konstitutionelle Stadium kan jeg nok komme til at sige min Mening; men nu stiller det sig hverten bedre eller ringere, end at disse to Generaler, der ville have ført Hærene hen paa et bestemt Sted, hvor det sidste Slag skulde staa, ikke formaa at gjøre det, og saa strander det Hele, det bliver et Slag i Luffen, Virkningen taber sig i Sandet. Det forekommer mig at være et Bevis for, at den ærede Minister ikke besidder tilbørlig Evne, idetmindst ikke i en Sag som denne, til at orientere sig paa rette Maade. Han har søgt en „kjendt Mand“, om man vil den bedste Mand iblandt os (Afbrydelse) — ja, det have vi Alle anset ham for at være, jeg med —, men han har taget feil denne Gang. Den „kjendte Mand“ har ikke kunnet føre den høitærede Minister uden om Skjærene, men har bragt ham til at strande mellem Skjærene. Jeg saae forleden et Exempel paa, hvorledes man kan komme til at se feil ved saaledes at se med Andres Dine og ubelukkende give sig hen under en Anders Førerstab. Her var Tale om det Forslag, der ogsaa nu ligger for, og den høitærede Minister yttrede sig ganske kort derom. Han sagde: Det er et Forslag, jeg ikke kan gaa ind paa, men jeg skal paa Sagens næste Stadium sige, hvad jeg kan gaa ind paa; men den høitærede Minister har jo aldeles overset, at dette „næste Stadium“ kommer lige saa lidt, som Fællesudvalget kommer. Naar det her foreliggende Forslag falder, kommer der ikke noget „næste Stadium“, hvor den høitærede Minister med praktisk Virkning kan sige sin sidste Mening i denne Sag. (Modsigelse.) Nei, jeg beder om Forlabelse, naar dette Forslag er faldet, kommer Landsthingets Forslag, og derom kan det vel siges ganske sikkert, at det vil blive forkastet her i Salen. Jeg anfører kun dette som et lille Bevis paa, at den høitærede Minister havde gjort bedre i at se med egne Dine end saaledes at følge en „kjendt Mand“ i et vilddomt Farvand.

Allsaa ligger det naturligt for at spørge: Dersom nu virkelig denne Stranding sker, hvis

er da Skylden? Og jeg tror da, at de Herrer ville være enige med mig i, at jeg har peget paa det Sted, hvor Hovedskylden ligger. At vi Andre delvis ere medskyldige derved, at vi saaledes have ladet os trække om og have siddet her i 9 Maanedes for at tilendebringe en Sag, som ikke bliver tilendebragt, skal jeg gjerne indrømme. Det er ikke passende, 9 Maanedes er en overordentlig lang Tid. Vi begyndte i Høst, det blev Vinter, det blev Paaske, det blev Pinse, og det blev St. Hans, og nu er Dyrehavstiden snart forbi, Hundedagene begynde, det hele Aar gaar. Ganste vist er det virkelig en altsor lang Tid, vi have ikke Tid eller Naad til at anvende saa meget paa een Sag, selv om det er en meget vigtig Sag, navnlig da denne Sag er drøftet og prøvet saalænge, 8 Aar i Forveien. Det er ikke ret, og det ærede Medlem maa huske paa, at Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig. Napoleon den Store, som ogsaa var en stor Mand, brugte 100 Dage til at gaa fra Den Elba til Frankrig, samle store Armeer og levere store Feltslag, men vi have siddet i 9 Maanedes, altsaa i 3 Gange saa lang Tid, og ere dog ikke komne tilende med denne Sag. Det gaar ikke an, og jeg tror, at Folket med Rette forbrer af os, at vi skulle bringe den tilende. Vel hører jeg ikke til dem, der mene, at det System med de store staaende Hære, det Jern- og Blodsystem, om jeg saa maa sige, der har graseret i Europa i de sidste 30 Aar, vil vare ret længe. Jeg tror ikke, at Folkene, der ubmarves under dette System, ville taale det ret længe. Jeg tror, at den stærke Udvandring fra de Lande, hvor Byrden føles tungest, vil gjøre, at Tanken om at aaffaste eller dog indstrænke de staaende Hære vil vinde Fremgang. Men Danmark kan ikke gaa i Epidisen i den Henseende, men maa følge efter de Andre, maa nogenlunde rette sig efter, hvorledes man herer sig ad andetsteds. Vi høre jo ikke til dem, der kunne distere Verden Krig eller Fred, men vi maa finde os i Forholdene, som de komme, og kunne ikke lade, som om vi levede udenfor hele den øvrige Verden. Ganste vist er det vor Mening, at Udgifterne maa ikke være større, end at de nogenlunde kunne bæres af Folket. Jeg for mit Vedkommende og Manges med mig vare derfor glade ved den høitærede Ministers Forslag, da det fremkom. Thi dette Forslag havde en enkelt Bestemmelse, som, hvis den var bleven taget op paa rette Maade og udviklet videre, vilde have ført os til en bedre Hær end den, vi nu have, og maasse ogsaa til en noget billigere Hær. Jeg sigter herved til, at den høitærede Ministers Forslag ikke gik ud paa, at alt det vaabenbygtige Mandskab, som ikke blev henlagt til de øvrige Vaaben, skulde henlægges til Artilleriet. (Stemmer: Til Fodfolket.) Jeg beder undskyldte, naturligvis til Fodfolket. Den Bestemmelse om, at alt vaabenbygtigt Mandskab skal uddannes ens, kom ganske naturligt ind i